

[Simonsen.]

til. Det var i et Ordskifte med det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen, at det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch bekendte, at han ved sit Rigsdagsarbejde Gang paa Gang havde gjort den Opdagelse, at det praktiske Livs Mænd i mange Henseender kan være de boglærde langt overlegne. Jeg glædede mig over denne Bekendelse af en saa intelligent, klog og vindskibelig Mand som det ærede Medlem, Socialdemokratiets Ordfører. Havde det været en almindelig Christian Lige glad eller Lars Sjødenglad, havde det jo været ligegyldigt, men nu var det Formanden for det socialdemokratiske Parti her paa Rigsdagen, og jeg øste derudaf det Haab, at det ærede Medlem, efterhaanden som han vandrede videre ad den gode Forvandlingens Vej, som jeg syntes han havde vandret ad fra sin Ankomst heri Rigsdagen til sidste Foraar, vilde være et stort og virksomt Aktiv, en Brobygger til Forstaaelsen mellem Bonde og Arbejder. Derfor var det ærede Medlems Tale i Aar mig en stor Skuffelse; jeg syntes, han helt havde glemt at lytte til og forstaa lidt af det praktiske Livs Mænds Tanker og Følelser, netop som de saa udmærket kom til Orde gennem Landstingsmand Hauchs Tale i Aarhus.

Jeg vil slutte dette Afsnit med at sige, at jeg haaber, at den Tale, det ærede Medlem holdt nu i Efteraaret, var et af den Slags Skridt til Siden, som de fleste virkelige Mandfolk en Gang imellem træder — efter den Forhandling, der fandt Sted her i Gaar, synes jeg jo nok, det sker lidt ofte for det ærede Medlem —, og at han snart igen maa være at finde paa Linien fra Foraaret.

Jeg vil dernæst gerne fremsætte et Par Bemærkninger til et Afsnit af den Tale, Ordføreren for det andet Regeringsparti, det ærede Medlem Hr. Steen, holdt.

Det ærede Medlem appellerede i Slutningen af sin Tale til Samarbejde mellem Partierne her paa Rigsdagen. Der var ikke noget Jerntæppe gaaet ned mellem Regeringspartierne og Oppositionen, og endnu mindre var der ude i Befolkningen noget Jerntæppe, der skilte; Modsætningerne derude var ikke saa store, at der kunde være Tale om noget saadant, sagde han. Deri er jeg ikke uenig med det ærede Medlem. Jeg har ogsaa tilegnet mig den Opfattelse, at det er af den allerstørste Betydning for en god og frugtbar Udvikling af Demokrati og Folkestyre, at Folkets Repræsentanter ejer baade Ævne og Vilje til, ikke mindst i vanskelige Tider, at finde sammen i Fællesskabet og Samarbejdet til Løsning af de mange

og vigtige Love, Tiden og Udviklingen kræver.

Men jeg synes, det ærede Medlem her overser visse Ting, nemlig at der dog er en naturlig Væsenforskel mellem Karakteren af Enighed og Samarbejde i den lovgivende Myndighed, som den findes i Rigsdagen, og saa den Enighed og det Samarbejde, der ude i Befolkningen udvises for loyalt at efterleve og administrere de Love, der nu engang herinde er gennemført, enten det er af to, tre, fire eller alle Partier, med eller uden noget stort Flertal. Det er efter min Mening Kendetegnet paa et oplyst Folk — og det er i det hele taget Betingelsen for et folkestyret Samfund —, at ogsaa Oppositionspartierne loyalt søger at faa det bedst mulige ud af Lovene, selv om de er imod Principper og Bestemmelser, som indeholdes i disse Love. Lad mig til Eksempel nævne en Lov som den i den sidste Samling vedtagne Skolelov. De Partier, der herinde stemte imod denne Lov, og de, der ude i Befolkningen ikke er glade ved den, siger dog trods dette: Nu har vi engang Loven, og nu maa vi se at faa det bedst mulige ud af den. Og saadan bør det ogsaa være.

Men selv om jeg altsaa er enig med det ærede Medlem Hr. Steen i Ønskeligheden af, at der paa forskellige Omraader kunde skabes Forstaaelse og finde et frugtbart Samarbejde Sted mellem Partierne her paa Rigsdagen, saa er der dog ogsaa Grund til at advare imod at forfuske Principper og Idealer, saa det hele herinde bliver noget i Retning af Ensrettethed. Thi selv om man nu ser det store Socialdemokrati — vi fik i Gaar den interessante Oplysning, at det var det største Parti her paa Rigsdagen —, selv om vi ser det som et tilsyneladende helt bedstefaderagtigt Bedsteborgerparti, der her i Landet ad Evolutionens Vej har aftvættet sig sin Barndoms og Ungdoms halvrevolutionære skarptstukne Samfundsopfattelse, saa er det dog et stort Spørgsmaal, om ikke Faren er meget større ved den Socialisering af vort Erhvervsliv og den Indskrumpning af Selvhjælpstilvilje og Privatinitiativ, som er Resultatet af al den Tale om Statens vidunderlige Magt og dens Ævne til at hjælpe os alle, Socialdemokraterne nu igennem Aar har doceret, desværre med saa stort Held, at der i mange af vore Byer er naaet det straalende Resultat, at ca. 1/3 af Befolkningen faar offentlig Hjælp og Understøttelse — for det er jo Forholdet.

Og er det ærede Medlem Hr. Steen og det radikale Parti egentlig de helt rette til at tale saa stærkt om Samarbejde mellem Oppositionen og Regeringspartierne? Hvad